

Sygn. akt X GC 368/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie

Przewodniczący SSO Katarzyna Żymełka

Protokolant Joanna Skrzypczak

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2014 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa M. J.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 81.800 (osiemdziesiąt jeden tysięcy osiemset) zł z ustawowymi odsetkami od 1 lutego 2012 r.;
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.640 (cztery tysiące sześćset czterdzieści) zł tytułem kosztów procesu.

/-/ Katarzyna Żymełka

Sygn. akt X GC 368/13

UZASADNIENIE

Powód M. J. w pozwie wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T. domagał się zasądzenia od pozwanej 81.800 zł z odsetkami ustawowymi od 1 lutego 2012 r. Nadto żądał zasądzenia na jego rzecz od pozwanej kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż strony zawarły ustną umowę, zgodnie z którą powód wykonał prace polegające na przystosowaniu dwóch pojazdów P. (...). Strony ustaliły wynagrodzenie powoda w oparciu o nakład pracy i wartość zużytych materiałów. Powód sporządził kosztorys wykonanych prac, którego pozwana nie kwestionowała. Ponadto powód usunął zniszczenia spowodowane przez pozwaną w trakcie jazd próbnych w jednym z pojazdów.

W związku z powyższym powód wystawił na rzecz pozwanej dwie faktury VAT: nr (...). Pomimo wezwania do zapłaty, pozwana nie uregulowała należności.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 81.800,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 lutego 2012 r. Nadto zasądził na rzecz powoda koszty postępowania.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwana wniosła sprzeciw, w którym zakwestionowała roszczenie powoda co do zasady jak i wysokości.

Pozwana wskazała, iż nie zawierała z powodem ustnej umowy o dzieło, której przedmiotem miała być odpłatna modyfikacja pojazdów pozwanej. Podała, że łączyła ją z powodem umowa o współpracy, której warunki miały być uzgodnione po uzyskaniu zamówienia od (...) Ochrony (...). Strony zdecydowały się na nawiązanie współpracy w celu uzyskania zamówienia od (...) Ochrony (...). Zarzuciła, że powód wystawił faktury po upływie roku od wykonania dzieła. Powód, zdaniem pozwanej, przeróbki pojazdów wykonał na własne ryzyko, licząc na późniejsze zamówienie ze strony (...) Ochrony (...) na tego typu pojazdy.

W piśmie procesowym z dnia 16 grudnia 2013 r. powód wskazał, że pojazdy w 2011 i 2012 r. były wielokrotnie modyfikowane i podlegały testom. Pojazdy były przekazywane pozwanej bez sporządzania protokołów.

Na rozprawie w dniu 22 października 2014 r. w mowie końcowej pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił, co następuje:

Strony zawarły ustną umowę, na mocy której pozwana zleciła powodowi przystosowanie dwóch, stanowiących jej własność pojazdów P. (...) dla potrzeb (...) Ochrony (...) (dalej: (...)). Przystosowanie pojazdów obejmowało wykonanie ich zabudowy (dowód: umowa nr (...)(...) k. 11-14, protokół nr (...) – k. 15-23, zeznania P. P. złożone na rozprawie w dniu 21 lipca 2014 r. czas nagrania 00:01:28 do 00:13:29).

Wszystkie ustalenia odnoszące się do przystosowania pojazdów powód czynił z prezesem zarządu pozwanej X. R., od którego otrzymał zamówienie na wykonanie zabudowy pojazdów. Powód miał wykonać zabudowę pojazdów P. (...) zgodnie z wytycznymi (...). Zabudowa miała być wykonana odpłatnie. Koszty zabudowy miała ponieść pozwana. Nie została ustalona wysokość wynagrodzenia za wykonanie przeróbek pojazdów przed przystąpieniem przez powoda do ich wykonania, ponieważ nie był znany zakres przeróbek. Na początku było jedynie pewne, że powód miał wykonać zamkniętą kabinę oraz pomieszczenie dla psa. Została wskazana kwota 40.000 zł za zabudowę jednego pojazdu. Kwota ta została podana w trakcie przeróbek. Ustalono, że zabudowa jednego pojazdu nie przekroczy kwoty 40.000 zł. Kwotę 40.000 zł narzucił X. R.. Pozwana w kwestiach technicznych do kontaktów z powodem wyznaczyła W. T., który przygotował projekty przeróbek w pojazdach i miał oceniać pracę powoda. Wynagrodzenie za wykonanie zabudowy pojazdów miało być zapłacone przez pozwaną po ich odebraniu i testowaniu. Nie był ustalony dokładny termin zapłaty wynagrodzenia. Powód nie otrzymał zaliczki na wykonanie przeróbek pojazdów (dowód: zeznania świadka D. Z. złożone na rozprawie w dniu 12 marca 2014 r. czas nagrania 00:12:10 do 00:45:06, zeznania świadka B. J. złożone na rozprawie w dniu 29 kwietnia 2014 r. czas nagrania 00:22:13 do 00:41:15, zeznania świadka W. T. złożone na rozprawie w dniu 12 marca 2014 r. czas nagrania 00:41:43 do 10:00:50, zeznania powoda złożone na rozprawie w dniu 21 lipca 2014 r. czas nagrania 00:13:30 do 00:37:40, zeznania P. P. złożone na rozprawie w dniu 21 lipca 2014 r. czas nagrania 00:01:28 do 00:13:29).

12 stycznia 2010 r. powód przekazał pozwanej pojazd P. (...). W tym samym dniu powodowi został przekazany przez pozwaną kolejny pojazd P. (...). Pojazd przekazany pozwanej 12 stycznia 2010 r. został ponownie przekazany powodowi 22 grudnia 2010 r. Natomiast pojazd przekazany powodowi 12 stycznia 2010 r. został ponownie przekazany powodowi 26 stycznia 2011 r. do wykonania zabudowy. Powód po pomalowaniu pojazdu, zamontowaniu wyciągarki, płyty, koguta, szperacza, dodatkowego wyłącznika wyciągarki oraz owiewek przekazał pojazd pozwanej 10 lutego 2011 r. (dowód: protokoły – k. 42 do 46).

Powód prawidłowo wykonał zabudowę pojazdów. Powód zabudował w pojazdach wszystkie elementy ponad ich wyposażenie podstawowe (dowód: zeznania świadka D. Z. złożone na rozprawie w dniu 12 marca 2014 r. czas nagrania 00:12:10 do 00:45:06, zeznania członka zarządu pozwanej G. M. złożone na rozprawie w dniu 21 lipca 2014 r. czas nagrania 00:37:41 do 00:47:42).

Po wykonaniu przez powoda przeróbek w pojazdach były one testowane. Pojazdy testował X. R.. Testy wypadły pozytywnie. W trakcie testów pojawiły się uwagi co do dalszego przystosowania pojazdów, wynikające ze sposobu ich użytkowania. Pojazdy były ponownie przekazywane powodowi celem wykonania dalszych ich przeróbek.

Pojazdy były cały czas zmieniane, były dokonywane kolejne ich przeróbki, dorabiane były dodatkowe elementy. Po przeprowadzeniu testów pojazdów powód miał np. przystosować je do wzrostu strażników. Wszystkie przeróbki wykonywał powód (dowód: zeznania świadka D. Z. złożone na rozprawie w dniu 12 marca 2014 r. czas nagrania 00:12:10 do 00:45:06, zeznania świadka B. J. złożone na rozprawie w dniu 29 kwietnia 2014 r. czas nagrania 00:22:13 do 00:41:15, zeznania świadka W. T. złożone na rozprawie w dniu 12 marca 2014 r. czas nagrania 00:41:43 do 10:00:50, zeznania powoda złożone na rozprawie w dniu 21 lipca 2014 r. czas nagrania 00:13:30 do 00:37:40).

W piśmie z 23 marca 2011 r. Komenda Główna (...) wskazała, że pojazdy R. (...) z zabudowaną kabiną były testowane. Spełniają one swoją rolę i są przydatne. W piśmie zawarła uwagi co do funkcjonalności pojazdów (dowód: pismo – k.40).

Powód wykonywał przeróbki w pojazdach przez około 2 lata. Ostatnie przeróbki były wykonane na około trzy miesiące przed wystawieniem faktur VAT (dowód: zeznania powoda złożone na rozprawie w dniu 21 lipca 2014 r. czas nagrania 00:13:30 do 00:37:40).

Pozwana nie składała zastrzeżeń co do jakości pojazdów. Przeróbki były wykonane prawidłowo. Pojazdy były intensywnie eksploatowane, były wywracane, zatapiane, jeździły w złych warunkach przez wiele godzin. Pojazdy podczas ich testowania zostały uszkodzone. Powód dokonał napraw pojazdów na zlecenie pozwanej. Po uszkodzeniu pojazdu podczas testów powód wykonał jego naprawę (dowód: zeznania powoda złożone na rozprawie w dniu 21 lipca 2014 r. czas nagrania 00:13:30 do 00:37:40, zeznania P. P. złożone na rozprawie w dniu 21 lipca 2014 r. czas nagrania 00:01:28 do 00:13:29).

30 grudnia 2011 r. powód wystawił pozwanej dwie faktury VAT z terminem zapłaty na dzień 31 stycznia 2012 r. Fakturę VAT nr (...) na kwotę 80.000 zł tytułem przeróbki dwóch pojazdów P. (...) oraz fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.800 zł tytułem naprawy pojazdu P. (...) (dowód: faktury VAT – k. 38, 39).

Pozwana nie odmawiała powodowi zapłaty wynagrodzenia za wykonane przeróbki. Wskazywała, że zapłaci później (dowód: zeznania powoda złożone na rozprawie w dniu 21 lipca 2014 r. czas nagrania 00:13:30 do 00:37:40).

Pozwana była wzywana do dobrowolnej zapłaty dochodzonej pozwem należności (dowód: wezwania - k. 70-76).

Pozwana w odpowiedzi na otrzymane wezwania do zapłaty wskazała, że usługa nie była wykonana na jej zlecenie oraz, że nie podpisywała z powodem umowy (dowód: pismo – k. 102, potwierdzenie odbioru – k. 105-106).

Pozwana oba pojazdy P. (...) sprzedała (...) Sp. z o.o. w T. (dowód: faktury VAT – k. 218-219).

Jakość wykonanych przez powoda prac adaptacyjnych w pojazdach P. (...) odpowiadała prototypowym i jednostkowym pracom wykonanym w warunkach rzemieślniczego zakładu naprawy pojazdów samochodowych. Prace wykonywane przez powoda były nietypowe, wymagały zaprojektowania we własnym zakresie poszczególnych elementów konstrukcyjnych przez powoda, co wiązało się z podwyższonymi wymaganiami co do umiejętności wykonawczych i projektowo - konstrukcyjnych (dowód: opinia biegłego A. K. – k. 251-264).

Koszt adaptacji jednego pojazdu wyniósł 40.186 zł. Kwota wykonania naprawy pojazdu, wyliczona przez powoda na 1.800 zł, nie jest zawyżona. Przyjęta przez powoda stawka jednostkowa była poniżej średniej stosowanej przez rzemieślnicze zakłady naprawy pojazdów samochodowych w 2011 r. (dowód: opinia biegłego A. K. – k. 251-264).

Kwoty 80.000 zł za dokonanie przeróbek pojazdów oraz 1.800 zł za naprawę pokolizyjną są w pełni uzasadnione (dowód: opinia biegłego A. K. – k. 251-264).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych dokumentów, opinii biegłego oraz zeznań słuchanych osób, uznając zgromadzony w ten sposób materiał dowodowy za wystarczający, a przeprowadzone postępowanie dowodowe za pozwalające na wyjaśnienie i rozstrzygnięcie sprawy i nie wymagające uzupełnienia.

Opinia biegłego sądowego A. K. została uznana za rzetelną, pełną i w sposób jasny i wyczerpujący wyjaśniającą kwestie podlegające rozpoznaniu, dlatego Sąd przyjął wynikające z niej wnioski za własne.

Sąd oddalił wniosek pozwanej o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego na okoliczność jakości wykonanych przez powoda prac, albowiem Sąd zważył, że okoliczności te zostały należyście wyjaśnione, a dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego zmierzałoby jedynie do przedłużenia postępowania. Z zeznań słuchanych osób, pisma Komendy Głównej (...) z 23 marca 2011 r. oraz opinii biegłego A. K. jednoznacznie wynikało, że prace wykonane przez powoda były należytej jakości. Biegły w opinii wskazał, że: „Jakość wykonanych przez powoda prac adaptacyjnych w pojazdach P. (...) odpowiadała prototypowym i jednostkowym pracom wykonanym w warunkach rzemieślniczego zakładu naprawy pojazdów samochodowych”. Świadek W. T. zeznał: „Jakość przeróbek była należyta. (...) Wszystkie komendy wypowiadały się pozytywnie”. Również świadek B. J. zeznał: „Jakość przeróbek była należyta”. Świadek D. Z. zeznał: „Powód przekazał pierwszy pojazd. Pan X. go testował. Był zadowolony. Drugi pojazd był zlecony powodowi po przetestowaniu pierwszego” oraz „Powód wykonał zabudowę należyście (...). Pan X. mówił mi, że to był dobry wybór. Chwalił powoda”. Ponadto pozwana nawet nie twierdziła, że składała powodowi reklamacje co do jakości wykonanych prac. Pozwana sprzedała pojazdy, których adaptację wykonał powód, co również świadczy o należytej jakości prac wykonanych przez powoda.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka P. P. w części, w której zeznał, że D. Z. i prezes pozwanej twierdzili, że „pojazdy nie miały należytej jakości”. Zeznania świadka w tej części są sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym, a w szczególności zeznaniami świadka D. Z., na którego twierdzenia powoływał się świadek. Świadek P. P. nie miał bezpośredniej wiedzy co do jakości prac wykonanych przez powoda. Wynikało to z jego zeznań, w których wskazał, że nie brał udziału w testach pojazdów oraz nie wie jakie były oczekiwania co do ich przeróbek.

Sąd również nie dał wiary zeznaniom świadka P. P. w części, w której zeznał, że powód miał otrzymać wynagrodzenie za wykonane prace po podpisaniu przez pozwaną kontraktu z (...). Zeznania te były sprzeczne z zeznaniami pozostałych świadków oraz powoda. Pozwana oba pojazdy, w których powód dokonał przeróbek sprzedała, otrzymała za nie cenę. Do dnia zamknięcia rozprawy pozwana nie podpisała kontraktu z (...). Mając powyższe na uwadze oraz przede wszystkim zeznania pozostałych świadków i powoda niewiarygodne są twierdzenia świadka P. P., iż strony uzgodniły, iż pozwana zapłaci powodowi wynagrodzenie dopiero po podpisaniu kontraktu z (...). Tym bardziej, że oba pojazdy, w których zostały dokonane przeróbki zostały sprzedane innemu podmiotowi niż (...). Sąd, oceniając zebrany materiał dowodowy, miał również na uwadze, że prezes zarządu pozwanej X. R. nie stawił się na wezwanie Sądu celem złożenia zeznań w charakterze strony. Pomimo tego, że to on bezpośrednio dokonywał uzgodnień z powodem i pomimo kilku terminów rozprawy, nie był obecny na żadnym z nich, a w charakterze strony był słuchany członek zarządu pozwanej, który nie był obecny przy składaniu zamówienia powodowi na wykonanie przeróbek pojazdów i który jedynie potwierdził, że pojazdy w chwili składania zamówienia powodowi były własnością pozwanej, że powód wykonał w nich przeróbki oraz że wszystkich uzgodnień z powodem dokonywał X. R..

Sąd dopuścił dowód z zeznań stron przed przeprowadzeniem opinii przez biegłego sądowego, ponieważ również na podstawie ich treści zmierzał do dokonania ustaleń co do zakresu przeróbek dokonanych przez powoda, których wysokość miał wyliczyć biegły. Po sporządzeniu przez biegłego opinii pozwana nie wniosła o dopuszczenie dowodu z uzupełniającego przesłuchania stron.

Sąd zważył:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Strony łączyła umowa, której przedmiotem było wykonanie przez powoda prac polegających na przystosowaniu dwóch pojazdów P. (...). Umowę tę należało ocenić jako umowę o dzieło w rozumieniu art. 627 k.c. w myśl którego przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia.

Strony zawarły umowę o dzieło ustnie. Do zawarcia umowy o dzieło stosuje się ogólne zasady dotyczące zawierania umów. W kodeksie cywilnym nie ma szczególnych postanowień odnoszących się do zawarcia umowy o dzieło. Nie wymaga ona zachowania formy szczególnej. Do zawarcia umowy o dzieło może dojść zatem także ustnie, a nawet w sposób dorozumiany (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 10 grudnia 2003 r., I ACa 1144/03).

W świetle zebranego materiału dowodowego nie ulegało wątpliwości, iż powód wykonał przedmiot umowy tj. prace polegające na przystosowaniu dwóch pojazdów P. (...) dla potrzeb (...) na zamówienie pozwanej. Zakres dokonanych przeróbek nie był sporny.

Kwestią wymagającą rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie było ustalenie sposobu rozliczenia za wykonane prace oraz ustalenie wysokości i terminu wymagalności wynagrodzenia przysługującego powodowi z tytułu wykonanych przez niego prac.

W przekonaniu Sądu zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy wskazuje, iż powód wykonał prace adaptacyjne w dwóch pojazdach P. (...) na zamówienie pozwanej za wynagrodzeniem, a jakość wykonanych prac była należyta.

Pozwana nie zgłaszała w niniejszym procesie zarzutów z rękojmi bądź gwarancji, nie wskazywała również, że kwestionowała jakość wykonanych przez powoda prac. Dobra jakość prac powoda wynika również z opinii biegłego, pisma (...) oraz zeznań świadków, w szczególności W. T., który był ze strony pozwanej odpowiedzialny za sprawy techniczne oraz który miał oceniać pracę powoda. Świadek W. T. zeznał: „Jakość przeróbek była należyta”.

Zakres przeróbek dokonanych przez powoda nie był kwestionowany. Obie strony uczestniczyły w oględzinach pojazdu przez biegłego. Zakres przeróbek został szczegółowo wskazany w opinii biegłego sądowej, w której to części żadna ze stron opinii nie kwestionowała.

Nie zasługują na uwzględnienie stanowisko pozwanej, iż nie zawierała z powodem umowy, a wszystkie ustalenia dotyczące przeróbek pojazdów czynił z powodem D. Z. nie umocowany do reprezentacji pozwanej. Ze zgromadzonego materiału dowodowego, a w szczególności zeznań członka zarządu pozwanej wynika, że zamówienie wykonania adaptacji dwóch pojazdów P. (...) złożył powodowi prezes zarządu pozwanej X. R.. Członek zarządu pozwanej G. M. zeznał: „P. Z. (...) miał szukać nowych kontaktów. W relacjach z powodem tylko dał kontakt pozwanej. Przekazał kontakt powoda pozwanej. Wszystkie rozmowy z powodem prowadził p. X.”. Także świadek D. Z. zeznał: „Pozwana zaakceptowała osobę powoda. Ustalono, że powód ma wykonać zabudowę pojazdów typu R. zgodnie z wytycznymi (...). Ustalił to zarząd pozwanej. Pozwaną reprezentował prezes zarządu p. X.. (...) Powód i p. X. spotykali się. (...) Nigdy powodowi nie składałem żadnych ofert, zamówień. Nie reprezentowałem pozwanej w kontaktach z powodem. Ja poleciłem powoda w zakresie zabudowy pojazdów”. Świadek B. J. zeznał: „W spotkaniach uczestniczył p. X.. Przyjeżdżał także na warsztat. P. X. narzucał ceny. To on mówił o 40.000 zł. P. X. jeździł na pojazdach. Testował je”. Powyższe zeznania jednoznacznie wskazują, że pozwana reprezentowana przez prezesa zarządu X. R. zawarła z powodem ustną umowę o dzieło, której przedmiotem było przystosowanie dwóch pojazdów P. (...) na potrzeby (...) za wynagrodzeniem w kwocie 40.000 zł za jeden pojazd. Bez znaczenia zatem dla rozpoznania sprawy są twierdzenia pozwanej o braku umocowania D. Z. do reprezentacji pozwanej. Umowę z powodem nie zawierał D. Z., tylko prezes zarządu pozwanej, co zresztą potwierdził członek zarządu pozwanej w złożonych zeznaniach. D. Z. jedynie polecił powoda jako osobę, która wykonywała prototypy pojazdów.

Sąd dalej zważył, że stanowisko pozwanej wyrażone w odpowiedzi na wezwanie do zapłaty, że nie podpisywała z powodem umowy nie miało znaczenia wobec uznania, że do zawarcia umowy o dzieło nie jest konieczne forma pisemna. Ponadto twierdzenia pozwanej zawarte w odpowiedzi na wezwanie do zapłaty odnoszące się do nie zlecenia powodowi prac, nie znalazły potwierdzenia w zebranym materiale dowodowym, a w szczególności z zeznaniach członka zarządu pozwanej, który zeznał: „Właścicielem pojazdów była pozwana (...). Wszystkie rozmowy z powodem prowadził X. R. (...). Miały być przerobione dwa pojazdy”.

Brak również podstaw do kwalifikowania umowy łączącej strony, jako umowy o współpracy. Powodowi zostało złożone zamówienie na przystosowanie dwóch pojazdów P. (...), a zatem praca wykonana przez powoda miała na celu osiągnięcie określonego rezultatu. To, że w trakcie wykonywania przeróbek pojawiały się dodatkowe uwagi co do zakresu robót nie powoduje innej kwalifikacji umowy.

Z zebranego materiału dowodowego wynika również, że strony ustaliły wysokość wynagrodzenia powoda na kwotę 40.000 zł za jeden pojazd. Świadek D. Z. zeznał: „Były ustalenia pomiędzy powodem, a pozwaną odnośnie ceny za usługę. (...) Została ustalona cena i nie powinna przekroczyć 40.000 zł za zabudowę. (...) Jeden warunek p. X., że najpierw chce przetestować pojazd. (...) Na spotkaniu zostało ustalone, że po odebraniu pojazdu i jego testowaniu rozliczy się z powodem. Udział powoda polegał na tym, że jeśli pozwana wygra przetarg, to wyłącznie będzie zlecała przebudowy powodowi”. Zresztą pozwana w sprzecznie nie kwestionowała, że powód miał wykonać wszystkie prace odpłatnie, a jedynie wskazywała, że rozliczenie z powodem miało nastąpić po zakończeniu testów pojazdów i procedur zamówień dla (...) (k. 99 akt).

Co istotne, świadek zawnioskowany przez pozwaną nie zeznał, że zabudowa pojazdów miała być wykonana nieodpłatnie przez powoda. Świadek P. P. zeznał: „Na pewno skoro zlecenie to musiała być płatność. (...) Na pewno były omawiane kwestie płatności. To oczywiste. Powód pojawiał się u pozwanej i oczekiwał zapłaty”.

Natomiast słuchany w charakterze strony członek zarządu pozwanej G. M. zeznał, że nie było ustaleń co do zapłaty, jednakże nie był obecny przy składaniu zamówienia na przeróbki pojazdów, nie brał udziału w spotkaniach stron, nie wiedział kiedy powód zakończył prace. Prezes zarządu pozwanej, który zawierał z powodem umowę nie stawiał się na wezwanie Sądu celem złożenia zeznań w charakterze strony.

Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony 22 kwietnia 2013 r.

Powód wykonywał dzieło (przeróbki w dwóch pojazdach P. (...)) w okresie od końca 2010 r. do III kwartału 2011 r. Wbrew twierdzeniom pozwanej Sąd nie uznał, że złożone do akt protokoły dowodzą daty wykonania przez powoda przeróbek i oddania dzieła pozwanej. Po pierwsze biorąc pod uwagę ich treść należy uznać, że nie dokumentują wszystkich przekazania pojazdów pomiędzy stronami procesu. Protokoły te dotyczą dwóch pojazdów, które można zidentyfikować po wskazanych w ich treści numerach ramy. Z protokołów wynika, że pojazd przekazany powodowi 12 stycznia 2010 r. został ponownie przekazany powodowi 26 stycznia 2011 r. do wykonania zabudowy (k. 42 i k. 45). Brak jest protokołu wydania przez powoda tego pojazdu pozwanej. Tym samym za wiarygodne Sąd uznał stanowisko powoda, że strony nie sporządzały protokołów przekazania pojazdów przy każdym ich wydaniu. Dodatkowo przemawia za tym treść protokołu (k. 46), w którym wskazano zakres wykonanych przez powoda przeróbek. Porównując ten zakres z ostatecznym zakresem przeróbek w każdym z pojazdów, za który powód żądał wynagrodzenia, należy stwierdzić że w pojeździe były dokonywane dalsze przeróbki. Z powyższym korelują zeznania świadka W. T., odpowiedzialnego za stronę techniczną dokonywanych przeróbek, który zeznał: „Przeróbki były wykonywane na pewno w 2011 r. (...). Do czerwca 2011 r. brałem udział w przeróbkach”. Za powyższym przemawiają również zeznania pozostałych słuchanych osób, z których wynika, że były wykonywane podstawowe przeróbki, potem pojazdy były testowane, w trakcie testów powstawała konieczność wykonania dalszych przeróbek. Świadek W. T. zeznał: „Produkt cały czas ewoluował”. Świadek B. J. zeznał: „Dostarczono pojazd na warsztat, dokonywane były przeróbki, na skutek testów wracał na warsztat, klient chciał mieć coś jeszcze, albo inaczej wykonane”. Również z zeznań świadka D. Z. wynikało, że po wykonaniu testów pojazdu były nadal przerabiane np. dostosowywane do wzrostu strażników. Wszystkie te zeznania oraz powyższej opisane protokoły wskazują, że praca powoda nie ograniczała się jedynie do przerobienia pojazdów i ich wydania pozwanej, ale w ramach umowy łączącej strony powód dokonał adaptacji dwóch pojazdów, aż do stanu, w którym zostały one zaakceptowane po ich testowaniu. Za powyższym przemawia również treść pisma (...) z 23 marca 2011 r., w którym wskazano dalsze wymagania co do zakresu przeróbek pojazdów. Z porównania ich zakresu oraz faktycznie wykonanych adaptacji w pojazdach wskazanych w opinii biegłego wynika, że po dacie sporządzenia tego pisma powód dokonywał przeróbek pojazdów.

Należy wskazać, że wydawanie pozwanej pojazdów za wymienionymi wyżej protokołami nie stanowiło odbioru dzieła (tj. pojazdów po dokonaniu ich przeróbek), ponieważ w tych samych pojazdach na skutek ich testowania powstała konieczność wykonania dalszych prac mających na celu ich przystosowanie. Protokoły nie staniały zatem dowodu na oddanie dzieła, a jedynie wskazywały pojedyncze daty, w których pojazdy były przekazywane pomiędzy stronami w celu dalszego ich przystosowania do wymagań (...).

Wobec powyższego, skoro dzieło zostało zakończone najwcześniej w czerwcu 2011 r. to wynagrodzenie za jego wykonanie w dniu wniesienia pozwu nie było przedawnione.

Niezależnie od powyższego Sąd miał na uwadze, że powoływanie się przez pozwaną na zarzut przedawnienia wynagrodzenia powoda stanowiło nadużycie prawa podmiotowego. Przepis art. 5 k.c. ma zastosowanie z urzędu bez względu na to, czy został podniesiony zarzut nadużycia prawa podmiotowego. Art. 5 k.c. pozwala uchylić skutek zarzutu przedawnienia także w stosunkach między przedsiębiorcami (por. wyrok SN z dnia 7 czerwca 2000 r., III CKN 522/99; wyrok SN z dnia 27 czerwca 2001 r., II CKN 604/00, OSNC 2002, nr 3, poz. 32, z aprobowanymi glosami T. Justyńskiego, PS 2002, nr 9, s. 133, oraz W. P. Matysiaka, PPH 2002, nr 8, s. 38; wyrok SN z dnia 2 kwietnia 2003 r., I CKN 204/01). Sąd miał na uwadze twierdzenia pozwanej, która stała na stanowisku że roszczenie powoda o zapłatę mu wynagrodzenia za wykonane dzieło jest przedwczesne, bowiem strony uzgodniły, że wynagrodzenie zostanie zapłacone po zawarciu przez pozwaną kontraktu ze (...). Sąd miał również na uwadze, że z materiału dowodowego wynikało, że pozwana nie odmawiała powodowi zapłaty wynagrodzenia, jedynie przesuwając termin jego uiszczenia oraz to, że pozwana zapewniała powoda, że ma środki na zapłatę mu wynagrodzenia. Podnoszenie zatem zarzutu przedawnienia roszczenia, co do którego pozwana stała na stanowisku, że jeszcze nie nadszedł termin jego wymagalności i przesuwała termin jego zapłaty stanowi nadużycie prawa podmiotowego.

Nie było w sprawie kwestionowane, że właścicielem obu pojazdów w chwili zamawiania u powoda dokonania ich przeróbki była pozwana. Dlatego, dla rozstrzygnięcia sprawy, nie miało znaczenia, że na protokole z 26 stycznia 2011 r. została wpisana (...) Sp. z o.o. oraz nie miały znaczenia daty sprzedaży pojazdów wpisane w treści faktur VAT.

Z uwagi na powyższe, Sąd uwzględnił powództwo w całości. Żądana wysokość wynagrodzenia powoda za wykonane przeróbki w dwóch pojazdach (ustalona przez strony na 40.000 zł za jeden pojazd) oraz wysokość wynagrodzenia za naprawę pojazdu znalazły potwierdzenie w wyliczeniach biegłego sądowego zawartych w złożonej opinii.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. wskazującego, iż należność przysługująca powodowi będzie płatna w terminie 32 dni od daty wystawienia faktur VAT.

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania stanowił art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.640 zł obejmującą wynagrodzenie pełnomocnika procesowego powoda będącego radcą prawnym w wysokości 3.600 zł ustalone zgodnie z treścią § 6 punkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.), opłatę sądową od pozwu w wysokości 1.023 zł oraz opłatę skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

/-/ Katarzyna Żymelka

Z:

- 1) (...)
- 2) (...)
- 3) (...)

G., dnia 5 listopada 2014 r.